

Nr 41.

Av herr **Svenson, Ernst**, m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts förslag om anslag till en strafflagskommission.

Kungl. Maj:t har under andra huvudtiteln för första halvåret 1923 begärt å extra stat ett reservationsanslag av 25,000 kronor, d. v. s. 50,000 kronor för helt år, till bestridande av kostnaderna för en »strafflagskommission för verkställande av en revision av strafflagens speciella del», alltså av de kapitel i strafflagen, som handla om de särskilda brotten och deras bestraffande, men icke om straff i allmänhet, straffarter m. m. Samtidigt upplyses, dels att utredningsarbetet kommer att taga en »avsevärd» tid, dels att kommissionens arbete icke bör börja, innan den äldre kommissionen, som redan nu sitter, avslutat sin verksamhet, vilket möjligen kan ske under 1922, ehuru detta tyckes vara något ovisst. Det huvudsakliga skälet för att denna nya och i viss mån permanenta institution med stor likhet av ämbetsverk skall inrättas har varit, att »liksom allmänna reformer av civil- och processlagstiftningen anses böra förberedas genom lagkommissioner eller lagberedningar, till vilkas upprätthållande anslag beviljats av riksdagen, har jämväl den allmänna strafflagsreformen synt mig» (= föredraganden) »vara av den betydelse, att ett medinflytande bör förbehållas riksdagen med avseende å reformarbetets planläggning och utförande». Då man vet, att straffrättens s. k. allmänna del är föremål för en 1916 beslutad kommissions granskning, vilken väntas avslutad under 1922, att inom denna kommission finnes en mindre kommission, kallad arbetsutskott, att vidare 1919 tillsatts särskilda sakkunniga för vissa frågor, fallande inom både allmänna och speciella delen, samt att 1921 ytterligare en annan kommission tillsatts för den speciella delens revision, varefter s. å. 1919 års sakkunniga fått sitt uppdrag begränsat, torde vara uppenbart att på »planläggning och utförande» av reformarbetet torde den nu tillärnade nyaste kommissionen

av 1923 knappast i sak kunna utöva något inflytande, så vida ej allt skall göras om. Fastmera torde den nya uniform, vari de gamla kommissionerna skulle klädas, ingenting annat betyda, än att kostnaderna påföras ett särskilt anslag, vilket, sedan det en gång beviljats, garanterar kommissionen ett långt liv och en yttre likställighet med de två tidigare ämbetsverken för större lagreformer, »lagberedningen» och »processkommissionen».

Lagberedningen har alltsedan början av 1903, d. v. s. i snart 20 år, haft ett särskilt anslag först å 50,000 kronor, eller det belopp, som nu äskas för den nya strafflagskommissionen, och sedermera under några år 60,000 kronor, vilka fr. o. m. 1922 höjts till 75,000 kronor, ehuru för första halvåret 1923 det ansetts, att hälften av 70,000 kronor kunde räcka. Vad processkommissionen angår, har densamma allt sedan 1912 haft särskilt anslag till olika belopp under olika år, numera 80,000 kronor per år. Lagberedningen består av ordförande och tre ledamöter, processkommissionen av ordförande och fyra ledamöter jämte tio s. k. sakkunniga av mestadels lekmän. Den äskade strafflagskommissionen avses skola sammanfalla med 1921 års kommission, som består av ordförande och fyra ledamöter, vartill skola komma liknande »sakkunniga» som vid processkommissionen.

Spörjer man nu om resultatet av den verksamhet, de tidigare lagkommissionerna utövat, så bör först erinras, att sådana kommissioner funnits, med vissa avbrott, alltsedan början av 1800-talet och tid efter annan avlämnat mer eller mindre omfattande betänkanden. Till verklig ny lagstiftning har arbetet lett först under senare tid, då lagberedningen lyckats få genomförda dels den mycket omtvistliga nya äktenskapslagen, dels början till en ny jordabalk, som, även om den icke utgör något mönster för modern lagstiftning, dock torde förtjäna ett visst erkännande. Så mycket betänksammare börjar man här och var i landet bliva beträffande ej mindre lagberedningens tilltänkta arvs- och förmynderskapslagstiftning än också den s. k. stora processreformen. Det kan knappast förnekas, att rätt så starka tvivel äro berättigade med avseende å de faktiska förutsättningarna för att de sålunda påbörjade stora lagreformerna skola kunna föras i hamn på ett för framtiden lyckosamt sätt. Och att då, just i en tid av överansträngning på lagreformernas alltid vanskliga område, påbörja eller nyorganisera ett nytt, tids- och kraftödande lagarbete, utan att något allmänt känt behov härav uppvisats, det måste anses föga tillrädligt, helst meningarna om strafflagstiftningens rätta innehåll äro nog så delade.

Med stöd av det anförda hemställes alltså,

att riksdagen ville avslå Kungl. Maj:ts förslag under andra huvudtiteln under punkt 9 om beviljande av ett reservationsanslag å 25,000 kronor till en strafflagskommission.

Stockholm den 20 januari 1922.

Ernst Svenson.

C. A. Reuterskiöld.

Joh. Johansson.
Friggeråker.

Oscar Ericson.

Anton Pettersson.

Per Gustafsson.

Per Andersson.

Anders Elisson.

Albin Andersson.

Karl Olsson.

Karl Andersson.

L. Tjällgren.

Carl G. Schedin.

L. G. Bodin.
